

LBRIS

We know
books

Andy Shepherd

BĂIATUL
CARE ZBURA
CU DRACONI

Ilustrat de Sara Ogilvie

Traducere și note de
Parmena Zirină

Editura Univers

Noi creștem dragoni. Dragoni care pâlpâie, care îngheață, iar unii dintre ei chiar scuișă foc.

Stăm picior peste picior în jurul pomului nostru cu fructele dragonului, privindu-l și așteptând. Pe umerii noștri s-au cocoșat dragoni care ne înconjoară gâturile cu cozile. Sclipesc ochi de diamant. Ies gheare. Trosnesc scânteii. Și ne încălzesc inimile respirații fierbinți, pline de fum. Toți așteptăm momentul când fructul dragonului copt, de culoare roșie, începe să strălucească puternic. Când se desprinde de curpenul plin de viață. Când un nou dragon micuș e pregătit să iasă din fruct. Toți ne întrebăm ce fel de dragon va fi.

Va străluci și licări precum Scăpărici, care lucește în toate culorile, de la roșu aprins până la turcoaz? Ne va acoperi cu țurțuri cum face Crystal, încât scoatem sunete de xilofon înghețat? Va dispărea din fața noastră, ca maestrul camuflajului Dodger, sau va pulsa lumină aurie ca Sunny?

Cine știe? Poate va face toate acestea și chiar mai multe. Dar un lucru este sigur – când auziți toate astea,

pun pariu că vreți și voi unul, nu-i așa? Un dragon doar al vostru. Bineînțeles că vă doriți și voi unul.

Dar, în primul rând, trebuie să vă spun ceva.

Continuați să ascultați, pentru că încă nu ați aflat toată povestea. Și, odată ce o auziți, s-ar putea să nu vă mai grăbiți atât de tare să creșteți un dragon.

Nu e vorba doar despre dezordine, flăcări, urme de gheare, scânteii mocnite. Nici despre caca pirotehnică. E ceva și mai devastator.

Într-o zi va trebui să lăsați dragonul să plece – și asta, dragi prieteni, este cel mai greu lucru dintre toate.

1

Lumina Stelelor – Scăpărici cel Strălucitor

Primul lucru pe care l-am observat a fost că Scăpărici nu era acolo. Strălucirea liniștitoare a corpului său mic dispăruse. Adormisem cu el cuibărit lângă mine, ca întotdeauna, dar m-am trezit cu un fior, fiindcă îmi lipsea respirația lui caldă pe piept.

M-am frecat la ochi, clipind adormit, în timp ce retrăiam visul din care mă trezisem – un vis familiar, încât, dacă aș fi fost pisică, aș fi început să torc. Îmi treceau prin fața ochilor frânturi de imagini. Lumini verzi pe cer. Un munte mare. Dedesubt un teren pietros. Și apoi a dispărut.

Mă tot întrebam cum să descoperim acel loc, era doar unul dintre gândurile care mi se învârteau constant în minte, alături de încercarea de a ghici ce idee îi va veni lui Liam pentru dragonul pe care încă îl avea. Acela care putea să facă un dovleac să se umfle cât caleașca Cenușăresei.

Tocmai voiam să mă aplec să închid fereastra, când s-a deschis ușa camerei. Am tras perdeaua, sperând ca Scăpărici să stea ascuns după ea. Eram constant în alertă roșie din cauza părinților – mai ales în ultimele zile. Mama jonglează întotdeauna între munca de veterinar, animalele fără adăpost și sora mea Lolli, ca o caracatiță cu un mare talent pentru circ, iar tata este de obicei în bula lui de muzică în căști. Dar până și ei începuseră să observe anumite lucruri. Nu poți să ascunzi chiar toate urmele de arsură și zgârieturi de gheare. Sau să dai vina pe pisică.

În cadrul ușii apăruse un cap ciufulit și am răsuflet ușurat.

– Ce faci, Lolli? am șoptit. Ar trebui să dormi. Mâine e o zi mare.

Lolli a rânjit.

– M-am trezit acum.

Am aruncat o privire la ceasul de lângă pat. Era ora trei dimineața. Oficial era ziua ei de naștere, dar nu cred că mama și tata ar fi fost de acord să începem petrecerea atât de devreme. Am dat din cap.

– Încă nu e timpul, Lolibob. E prea devreme.

S-a încruntat. Dar strâmbătura i-a dispărut rapid când perdeaua a început să se agite, iar Scăpărici a reușit să iasă prin deschizătură.

S-a repezit spre ea și a început să zboare în jurul capului ei, în timp ce pufăia rotocoale mici de fum. Ea râdea încântată, cu aceeași sclipire în ochi ca bunicul. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Mai ales când m-am gândit la secretul meu. Vedeți voi, de când încercase să scoată un dragon dintr-un ananas, iar în timpul acestui proces transformase sufrageria într-o mlaștină, am știut că Lolli își dorea cel mai mult un dragon. Și știam că, atunci când vom culege fructele, roșii și coapte, din pomul dragonului, urma să-i fac cel mai minunat cadou din toate timpurile.

Era timpul ca Lolli să aibă un dragon al ei.

2

Tornada albastră și cine
(nu) se trezește de dimineață

Lolli a rezistat până la ora cinci înainte să declare că ziua ei a început oficial. Îmbrăcată în costumul de Batman, a făcut paradă pe hol bătând toba până când ceilalți din casă, încă adormiți, au coborât și s-au alăturat festivităților.

Când am ajuns la bunici pentru micul dejun de sârbătoare, Lolli a intrat pe ușă ca o tornadă în miniatură. Era complet acoperită de glazură după ce linsese bolul pe care îl folosise mama pentru a-i decora tortul. Mama făcuse o mică sirenă în vârful unei stânți – mă rog, asta a fost explicația oficială. Să fiu sincer, arăta mai mult ca o focă într-o perucă. Și asta dacă priveai cu ochii închiși pe jumătate și erai generos.

Bunica a lăsat jos teancul de clătite și a prins-o pe Lolli într-o îmbrățișare uriașă.

– Hopa, hopla, la mulți ani, Lolli, lipicioaso! a râs ea.

Lilli a strâns-o tare pe bunica și-a gângurit fericită.

– Bunuțule! a strigat ea și a început să-l caute pe bunicul.

Am privit pe fereastră așteptând să apară din grădină. Nu m-aș fi mirat să fie afară și să sape de la ora aceea.

Apoi am văzut cum mama și bunica s-au uitat una la alta.

– Bunicul s-a întins puțin, a spus bunica în timp ce o lăsa pe Lolli jos.

Acum, pentru majoritatea oamenilor nu pare ceva grav, iar mama probabil că și-ar da și casa pentru un pui de somn. Dar nu și bunicul. Reușea să facă de rușine cea mai matinală persoană, pentru că se trezea, se îmbrăca și tunde gazonul înainte ca aceasta să se fi dat jos din pat.

– Hei, Baghețică, a spus bunicul zâmbind când am deschis ușor ușa dormitorului.

Stătea în pat cu o tavă în poală, pe care construia o barcă dintr-o grămadă uriașă de bețișoare de chibrituri. A pus-o deoparte în siguranță, în momentul în care Lolli a năvălit în cameră și a sărit direct în pat.

– Te simți bine, bunicule? am întrebat, aranjând marginea saltelei.

– Mă simt bine. Bunica e doar agitată, atâta tot. Lolli se alinta pe lângă el, iar bunicul a luat-o în brațe.

– Deci poți veni totuși la petrecere? l-am întrebat.

Bunicul a strâns-o pe Lolli în brațe.

– De data asta nu, a spus el.

Și mi-am dat seama că era la fel de dezamăgit ca și noi, dar că n-avea de gând s-o recunoască, așa era el.

– Dar o să-mi păstrați niște jeleu, nu-i așa, Lolli? Zâmbea cu gura până la urechi.

Lolli se uita fix la el și mă întrebam dacă nu urma cumva o criză supersonică. Chiar nu era o idee bună să-i strici planul de petrecere. Dar s-a întins și l-a pupat pe obrazul îmbătrânit. Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos un bulgăre lipicios de glazură. Era acoperit cu scame, dar bunicul știa că era un dar de proporții epice.

– Mulțumesc, Lolli, a spus el serios. E exact ce-mi trebuia ca să-mi îndulcesc mâncarea. Poți să-l pui în bol pentru mine?

Lolli s-a dat jos din pat și a început să amestece fericită în terciul rece care fusese micul dejun al bunicului și căpăta acum o nuanță ciudată de albastru.

– Deci, Baghețică... a spus bunicul.

Iar eu știam exact ce înseamnă asta și ce avea să urmeze. Vedeti voi, în haosul creat de Liam cu dragonul său uriaș, bunicul aflase totul despre faptul că i-am păstrat pe Scăpărici și pe ceilalți. Și, deși era extraordinar că bunicul știa acum și nu mai trebuia să mă feresc de el, nu era la fel de extraordinar că insistase să facem o înțelegere. Iar înțelegerea era că vom lăsa dragonii să plece la sfârșitul vacanței de vară.

Văzusem ce a putut să facă un dragon mare, haosul pe care l-a creat, iar bunicul spusese că niciunul dintre noi nu va reuși să stăpânească patru dragoni de o asemenea mărime.

O mică parte din mine știa că are dreptate. Dar era o parte atât de mică, încât o puteam ignora foarte ușor. Problema era că nu le spusese celorlalți despre înțelegere. Pentru că știam cât de dezamăgiți vor fi.

Încă speram să-l fac pe bunicul să se răzgândească. Și reușisem puțin, câștigasem două luni în plus. Într-un final fusese de acord să ne lase

să-i păstrăm până la sfârșitul lunii octombrie, până când Ted, eu și ultima dintre noi, Lolli, ne vom fi sărbătorit ziua de naștere. Dar știam că mai mult nu voi reuși. Și cu petrecerea lui Lolli, care era peste câteva ore, timpul expira.

– După ziua de azi e timpul să lăsați dragonii să plece. Aveam o înțelegere, îți aduci aminte? a șoptit bunicul.

